

Hồi Thứ Ba Mười Ba

THỦY CHIẾN

C hợt cửa phòng có tiếng gõ nhẹ nhẹ, Tiểu Tà lên tiếng:

– Vào đi!

Cánh cửa chợt mở, tên tiểu nhị gác cổng rụt rè bước vào, mắt liếc nhìn Tiểu Tà rồi cúi nhìn xuống đất, miệng mới lầm bầm:

– Quý tiểu khách! Hôm trước tiểu nhân chỉ có ý đùa thôi, xin tiểu quý khách đừng để ý làm gì và hãy tha cho tiểu nhân một lần.

Tiểu Tà để chung trà xuống, nói:

– Ta định bỏ qua cho người đấy, nhưng nhớ đến bộ mặt miệt thị khinh người của người ta không sao chịu nổi, loại người như người ta đã gặp nhiều rồi, bình thường thì tác oai tác quái, đến khi gặp người dữ thì hoảng hồn, muốn xin tiền cũng không biết cách nói, cho nên... cho nên phải để cho người nhớ một lần chẳng bao giờ quên...

Nói xong, Tiểu Tà chỉ cái chậu nước lớn mà mình vừa rửa chân xong, nói:

– Người hãy uống đi! ta biết người ngoài việc muốn tử tự ra, cái gì người cũng dám làm phải không? Uống một chậu nước rửa chân xong sẽ đi tiểu ra hết chứ có sao đâu?

Tên tiểu nhị nhìn chậu nước khổ sở nói:

– Tiểu nhân... tiểu nhân không uống hết nổi đâu!

Tiểu Tà nói:

– Cứ thông thả mà uống và uống không được chừa một chút nào!

Giống như là uống rượu vậy đó.

Quả đúng như lời Tiểu Tà vừa nói, tên tiểu nhị này ngoại trừ tử tự ra việc gì hấn cũng dám làm và hấn liền tiến đến bên chậu nước, hay tay từ từ bưng lên kê vào miệng uống.

Tiểu Tà muốn lời nói của mình thành sự thật để chứng minh rằng mình là người có năng lực và uy tín. Đã nói ba ngày sau là đúng như vậy, chuyện dù lớn hay nhỏ, nếu Tiểu Tà muốn làm thì nhất định làm được, bắt tiểu nhị uống thì tha và phải uống cho hết mới được.

Tiểu nhị vừa từ từ uống thì Tiểu Tà cũng từ từ nói:

– Bây giờ người có ý nghĩ phục thù ta không. Hoặc là nhổ một bãi nước bọt vào thức ăn ta đãi khách, hay cho một vài giọt nước tiểu vào bình rượu chẳng hạn,

nhưng người cứ an tâm, ta sẽ không dùng thức ăn của người... Ta muốn người hãy học cách cư xử lại nếu không sẽ gặp một người khách giống ta hoặc khắt khe hơn ta thì còn cay đắng ân hận hơn nhiều.

Tên tiểu nhị đã uống được hơn phân nửa lượng nước trong thau, bụng căng phồng lên, không uống nổi nữa, ngược lên nhìn Tiểu Tà khóc mếu máo không nói nên lời.

Tiểu Tà nói:

– Uống không nổi phải không? Bình thường uống khá lắm kia mà. Thôi được! Để ta giúp người một tay.

Nói xong, Tiểu Tà đề tên tiểu nhị xuống, lấy chậu nước đổ liên tục vào miệng gã, buộc gã phải cố nuốt cho khỏi ngộp, thế là chậu nước hết sạch.

Tên tiểu nhị, bụng căng như cái trống, thở chẳng ra hơi, gã ngã ra nằm lăn trên đất.

Tiểu Tà nhìn gã cười hì hì.

– Người đã uống hết rồi, ta không làm khó người nữa. Ta rất xem trọng lời thề của kẻ khác. Và có như vậy thì những kẻ như người không nên thốt càn, nói bậy, thề độc và từ nay người nhớ phải thận trọng lời nói của mình để tránh xảy ra thảm trạng như hôm nay.

Nói xong, Tiểu Tà kéo tên tiểu nhị đứng lên và từ từ đẩy hẳn ra khỏi cửa.

Tên tiểu nhị ôm cái bụng to kèn nặng nề lê bước trong nỗi nhục nhã vô cùng...

Lúc này, Tiểu Tà ngồi một mình suy nghĩ phải mời những nhân vật nào cho đủ ba trăm thực khách.

Cuối cùng, Tiểu Tà quyết định mời tất cả các đệ tử Cái Bang ở Hàng Châu này đến dự cùng mình cho vui. Còn một người nữa mà trái tim của Tiểu Tà luôn luôn khắc ghi hình bóng đó là Tiểu Linh, nhưng giờ đây nàng ở xa quá, đã lâu không gặp không biết bây giờ thế nào? Và Tiểu Thất đã gặp được nàng chưa? Bộ ba Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất giờ đâu còn nữa, cuộc vui hôm nào giờ chỉ còn trong tưởng tượng mà thôi.

Nâng chung trà mà lòng nhớ đến hồng nhan tri kỷ, tưởng bạn hiền ở tận phương xa. Tiếc thay cả hai không hội ngộ cùng Tiểu Tà ở đất Hàng Châu này để chia vui, bày trò như thuở nào.

Rồi nhớ đến ba trận hỏa công do mình bày mưu tính kế. Một trận tại hí trường Phụng cô, một trận nơi sơn khê cùng cốc, còn một trận mượn “Trư Bát Giới khai hỏa” tấn công bọn võ sĩ ở đảo Thần Tiên. Nghĩ đến trận “Trư Bát Giới khai hỏa” Tiểu Tà bỗng bật cười ha hả... vui tay phóng luôn mấy ngọn phi đao lên tường một cách thích thú.

Nói chung, từ lúc vào giang hồ đến nay Tiểu Tà đã nảy sinh không biết bao nhiêu là mưu kế xảo quyệt để đối phó với đủ hạng người trong giới võ lâm. Người trần mắt thịt như Thanh Ký Sơn công tử phái Hoa Sơn và Lạc Khả Dĩ công tử đại phú danh hiệu Thái Đông Giang phải cúi đầu tuân theo mệnh lệnh của Tiểu Tà xuống tóc làm hòa thượng. Cuộc đời vui buồn, sóng gió liên tục đến tới Tiểu Tà như một dòng chảy không bao giờ dứt, một Tiểu Tà thần luôn coi mình là con người có nhiều tà khí như cái tên kỳ lạ của mình. Khi vui thì rượu chè cờ bạc làm cảm hứng giải khuây, khi không có chuyện gì thì nghĩ kế bày trò tiêu khiển. Và lúc tức giận với ai thì không kể gì người trên kẻ dưới, luôn cả lão đầu tử cũng bị Tiểu Tà xuống tay không từ, còn tỏ ra nghịch ngợm cạo đầu lão tử sạch bóng.

Vinh dự nhất là trận vượt mười ba tầng Tháp Linh Cảm, còn gây thiệt hại cho võ lâm nhất là làm cho thuộc hạ của hai phái Thần Võ Môn và Hắc y sát thủ hiểu lầm sát phạt nhau phải bỏ mạng mấy trăm người. Nếu không có Tiểu Linh, một con người có tấm lòng nhân hậu, vị tha cảm hóa có lẽ bây giờ Tiểu Tà đã trở thành tên sát thủ nổi tiếng võ lâm rồi.

Hết tưởng chuyện này, cười chuyện kia, khoái chí qua từng câu chuyện nọ rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo một mình...

Một lúc lâu, Tiểu Tà trở lại thực tại, xem xét lại vấn đề bảo chủ Phi Long Bảo Vĩ Diệt Huyền, tại sao bị Thần Võ Môn bắt giam ở đảo Thần Tiên mà bây giờ lại không còn tranh giành ảnh hưởng, thế thì có điều gì uẩn khuất không? Chẳng lẽ thêm một người giả mạo Vĩ Diệt Huyền nữa xuất hiện.

Tiểu Tà cũng không trả lời được điều này nên không nghĩ đến nữa mà ý tưởng vừa lóe lên mang hình dáng của mỹ nhân trên thuyền.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Phải về gặp lại Liễu Thanh cô nương mới được, kéo nàng trông đợi lâu tội nghiệp. Hơn nữa ta có thể hỏi nàng về chuyện giang hồ võ lâm, không chừng nàng cũng biết ít nhiều.

Quyết định thế, Tiểu Tà liền ra cửa đi gặp Thái lão gia căn dặn cứ theo những gì chàng ghi lại để trong phòng mà mời khách và đãi khách, ngay cả những người hành khất cũng phải chiếu cố chu đáo.

Dặn dò xong, Tiểu Tà liền ra khỏi Đại tửu lầu đi nhanh về hướng Tây Hồ.

Vừa đến nơi, Tiểu Tà đã nghe tiếng đàn giọng hát từ chiếc thuyền màu trắng vọng ra rất buồn bã.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Liễu Thanh cô nương! Tôi đã về rồi. Tại sao nàng đàn hát ca khúc gì mà bi thương thế.

Liền lúc đó, tiếng đàn ca im bất và giai nhân Liễu Thanh chạy ra mé thuyền vẫy tay cười, gọi to:

– Có phải Dương công tử đó không?

– Đúng rồi! Là ta đây hãy nhìn cho rõ đi.

Khi chiếc thuyền trắng cặp sát bờ, Tiểu Tà liền nhảy qua thuyền và chiếc thuyền lại chạy ra bờ hồ.

Hai người gặp lại nhau vui mừng khôn xiết.

Với bản tính luôn vui đùa, Tiểu Tà đã làm cho Liễu Thanh không còn buồn bã như lúc ở thuyền một mình. Từ lúc lên thuyền Tiểu Tà cứ huyên thuyên nói chuyện, rót rượu cùng uống với Liễu Thanh, kể chuyện cho nàng nghe làm nàng cũng nhiều lần cười thích thú.

Tiểu Tà ở lại Tây Hồ được ba ngày.

Đến ngày thứ tư, khi trời vừa sáng thì đã có một chiếc thuyền cặp sát thuyền của Liễu Thanh, trong lúc Tiểu Tà đang đứng ngoài mũi thuyền thấy thuyền lạ liền phóng mình nhảy qua hỏi:

– Các người là ai vậy? Đến đây có chuyện gì không?

Lập tức, trong khoang thuyền, một ông lão bước ra khoát tay chào rồi nói:

– Lão hạ là Ngưu Cao Thành, quản gia của Giang Nam Mạc Dung, đến đây xin bái kiến Dương công tử.

Tiểu Tà hỏi:

– Ngưu quản gia tìm ta có việc gì?

Ngưu Cao Thành đáp:

– Mạc Dung Dạ thiếu gia của chúng tôi phái lão gia đến đây để mời Dương công tử đến Mạc Dung gia.

Tiểu Tà hiểu nay họ đến là vì chuyện hôm nọ, nên mỉm cười, nói:

– Ta không quen biết với thiếu gia của các người và không muốn làm quen với các vị áo mão tay dài. Hãy về đi và đừng đến gặp ta nữa.

Ngưu Cao Thành nói:

– Dương công tử! Thiếu gia chúng tôi có nhã ý mời công tử.

Tiểu Tà giọng nghiêm trang nói:

– Lão đừng nói lời thôi nữa, cứ về báo với thiếu gia các người rằng: Đến khi nào hấn chịu quỳ xuống lạy ta ba lạy và nói tôi có lỗi thì ta mới bỏ qua cho, dẫu ta biết hấn không muốn để mang tiếng là thua và mất sĩ diện với giang hồ, lão hiểu chứ?

Tiểu Tà nhìn lão quản gia tiếp lời:

– Tại vì thiếu gia của các người đánh lén ta nên ta phải ra tay phong bế võ công của hấn cho hấn hiểu thế nào là đạo lý võ lâm. Hôm nay ta không đáp lời

mời, không phải ta làm khó dễ gì cho Mạc gia các người, lão muốn hiểu thế nào cũng được không trách gì cả.

Ngưu Cao Thành thấy không thể lay chuyển được Tiểu Tà, nhưng chưa chịu thôi, nên muốn thử lần nữa, liền nói:

– Xin Dương công tử bớt giận lão hạ cũng đã biết thiếu gia chúng tôi có lỗi với Dương công tử, nhưng xin công tử nể tình Mạc Dung lão gia chúng tôi mà tha thứ cho thiếu gia một phen vậy.

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung lão gia ai ai cũng kính nể. Nhưng nếu Mạc Dung lão gia tin rằng quý tử của ông ta làm đúng thì cứ để ông ta tin, nhưng đừng tìm đến ta. Bằng ngược lại lão hiểu được việc làm của quý tử mình là sai thì cứ theo lời ta vừa nói mà làm, chứ ta không còn cách gì hơn.

Ngưu Cao Thành vẫn kiên trì:

– Dương công tử! Lúc sai lão hạ đến đây, Thái Quân cũng có dặn dò lão hạ phải cố gắng mời cho được công tử, vậy công tử cũng nên nghĩ đến tâm lòng ưu tú của lão quân mà vị nể quá bước đến phủ Mạc Dung một lần.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thiếu gia các người đã nói sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng vì ta nể mặt Thái Quân nên ta đã không màng đến, vậy các người cứ về nói lại cho rõ ràng là tốt nhất.

Ngưu Cao Thành liền nói:

– Vậy...

Tiểu Tà liền chặn lời:

– Lão nên ít nói những chuyện không ra gì đi và tốt nhất hãy mau rời khỏi đây ngay, nếu không ta nổi giận sẽ không còn khách sáo nữa đâu.

Ngưu Cao Thành thở dài, phất tay chào cáo biệt và nói:

– Nếu Dương công tử nói vậy, thì lão hạ xin cáo từ.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được! Cáo từ.

Ngưu Cao Thành liền cho thuyền rời xa...

Sau khi phóng mình trở lại thuyền của Liễu Thanh, Tiểu Tà quay mình đứng nhìn chiếc thuyền đi xa rồi nói:

– Hừ! Cái tên Mạc Dung Dạ liếng xiếng muốn tìm ta để giải khai huyết đạo phục hồi công lực à? Hãy từ từ chờ đợi...

Nói xong, huýt gió quay mình đi vào phòng khách.

Liễu Thanh thấy Tiểu Tà bước vào liền hỏi:

– Có chuyện gì vậy công tử?

Tiểu Tà chỉ mỉm cười, đến bưng chung rượu uống rồi nói:

– Mạc Dung liếng xiếng cho người đến mời ta về phủ của hấn, nhìn tình hình có vẻ rắc rối đấy.

Liễu Thanh ngạc nhiên:

– Mạc Dung công tử làm sao vậy? Hôm đó không biết hấn ta đã về đây thất vọng sao?

Chẳng lẽ hấn nhờ phụ thân hấn sai người đến đây hại công tử?

Tiểu Tà cười nói:

– Giết ta ư? Ha... ha trên đời này không có ai giết được ta đâu.

Liễu Thanh càng lo lắng hỏi dồn:

– Vậy họ đến để làm gì vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Chỉ vì võ công của Mạc Dung công tử bị ta phong bế. Người nhà của hấn không giải khai được, nên đến cầu cứu ở ta và ta nêu điện rất dễ dàng là bảo hấn đến đây quỳ xuống lạy ta ba lạy là được.

Liễu Thanh ngạc nhiên:

– Hôm đó sao tiện thiếp không nàg nghe thấy công tử nói đã phong bế võ công của Mạc Dung Dạ?

Tiểu Tà đáp:

– Sau khi ta lay tỉnh hấn thì lập tức ta vung tay lẹ làng điểm các đại huyết phong bế võ công của hấn thì làm sao nàg nhìn thấy được, ngay cả tên Lạc Khả Dĩ cũng không nhìn thấy nữa đấy.

Liễu Thanh chưa hết thắc mắc hỏi tiếp:

– Nhưng sao tiện thiếp cũng chẳng nghe Mạc Dung công tử đề cập đến việc ấy?

Tiểu Tà đáp:

– Chẳng qua hấn cảm thấy quá nhục nhã nếu có thêm người khác biết, nhất là mỹ nhân như nàg nữa, nên hấn đành câm miệng uất ức để rồi sẽ phục thù sau và hấn nghĩ rằng khi về được đến nhà nhất định sẽ được giải khai, nào ngờ... ha... ha...

Liễu Thanh mỉm cười:

– Nhưng công tử làm khó khăn làm chi nữa?

– Ta làm khó hấn điều gì nào?

– Hấn là nam nhi, công tử một thiếu gia của Giang Nam Mạc Dung thế gia mà quỳ lạy thì còn gì là sĩ diện, như vậy chẳng phải công tử đã làm khó hấn sao?

– Nàng hiểu sai ta rồi. Trường hợp đó không thể gọi là mất sĩ diện được vì hấn có lỗi thì hấn phải tạ lỗi thôi. Ví dụ, ta vì bạn ta là Tiểu Linh và Tiểu Thất chẳng hạn, ta sẽ cúi đầu lạy tạ lỗi nếu ta có sai.

Đó là điều dĩ nhiên vì sai phải hạ mình để tỏ lộ sự nhận lỗi chân thành. Nếu Mạc Dung biết lỗi thì ba lạy ấy cũng chưa xứng đáng lắm đâu, chỉ tiếc rằng hấn không hiểu thấu, còn ngang bướng thì ta không thể ra tay giúp hấn giải khuây huyết đạo phục hồi công lực.

Liễu Thanh lại nói:

– Tiện thiếp nghĩ rằng nếu đặt công tử vào địa vị của Mạc Dung thì lúc đó công tử có chịu lạy không nào?

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu ta sai ta sẽ chuộc lỗi đàng hoàng vì làm gì sai trái ta rất sợ người ta biết sẽ chê bai. Còn hấn sai trái thì lại đổ lỗi cho người khác. Mẹ kiếp! Đó là hạng người vô cùng vô dụng, còn nghĩ đến việc hại người, có lạy trăm ngàn lạy cũng chưa đủ, chứ nói gì ba lạy.

Liễu Thanh lại nói:

– Nói như công tử nghe cũng phải, nhưng thực tế không đơn giản như vậy mà là có nhiều mưu mô thế lực can thiệp đấy.

Tiểu Tà hỏi:

– Thực tế họ sẽ làm gì được ta chứ?

Liễu Thanh nói:

– Nếu Mạc Dung thế gia kia, họ dùng vũ lực bắt công tử phải cúi đầu tuân lệnh thì sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Lúc ấy ta sẽ bỏ chạy, vì ta chạy nhanh hơn ai hết, không có ai có thể chạy kịp ta đâu.

Liễu Thanh trách đùa:

– Ôi chao! Dương công tử lúc nào cũng tự cho mình là đệ nhất, đúng là...

Nàng nói bỏ lửng nên Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Đúng là gì, nói đi.

Liễu Thanh cười thật duyên:

– Đúng là... đúng là Dương Tiểu Tà chẳng sai...

Cả hai cùng cười ngất.

Rồi Liễu Thanh lại hỏi:

– Công tử thấy bọn Mạc Dung thế gia ấy muốn dùng thế lực thật sao?

Tiểu Tà nói:

– Chẳng sai, vì ngày nào Mạc Dung Dạ còn bị phong bế võ công thì họ không thể ngồi yên mà nhìn, như vậy tất nhiên họ sẽ dùng mọi cách để bắt ta, có đúng không?

Liễu Thanh gật đầu:

– Công tử nói rất đúng, bởi vậy tiện thiếp lo quá.

Tiểu Tà cười, hỏi:

– Có gì mà lo, ta đi trước họ một bước thì làm sao họ chạy không kịp ta chứ.

Liễu Thanh thở nhẹ:

– Chẳng lẽ công tử chạy mãi sao?

Tiểu Tà nói:

– Trước tiên thì chạy, nhưng sau đó có cách nàg dừng quá lo, và cũng không được buồn nữa nghe không?

Liễu Thanh gật đầu, giọng lo âu:

– Tiện thiếp hiểu rồi, nhưng công tử định lúc nào đi đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Sắp sửa rồi! Có lẽ người nhà của Mạc Dung công tử sẽ đến lần nữa, chậm nhất không quá sáng mai.

Đôi mắt bồ câu đen tuyền tuyệt đẹp của Liễu Thanh đượm vẻ lo âu buồn vơi vơi, chan chứa thâm tình, nhìn Tiểu Tà một lúc lâu rồi nhỏ nhẹ.

– Công tử có đi đâu cũng nhớ có ngày trở lại nhé. Tiện thiếp vẫn luôn đợi chờ công tử ở nơi này đấy...

Nói xong, nàng cúi thấp đầu, có nén giọt lệ bi thương.

Tiểu Tà an ủi:

– Bất cứ ta đi đâu, rồi ta cũng sẽ trở lại Hàng Châu này và nhất định đến đây tìm nàng, nhưng nếu nàng không còn ở đây thì ta tìm nàng ở đâu?

Liễu Thanh nhìn lên chớp chớp đôi mi cong dài:

– Không đâu! Tiện thiếp sẽ ở mãi trên thuyền nơi Tây Hồ này để đợi chờ công tử trở lại...

Nói xong, đôi mắt long lanh ngân lệ, quyến luyến cho cuộc chia tay sắp đến, muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lại nghẹn lời.

Tiểu Tà hiểu được phần nào tâm trạng của giai nhân Liễu Thanh đã có những

tình cảm sâu đậm với mình không giống như những chàng công tử khách, nên trầm tư giây lâu mới mở lời an ủi nàng:

– Liễu Thanh! Nàng đừng buồn lo gì cả, và nàng cũng không cần phải ở đây lâu để đợi ta, nàng muốn đi đâu tùy ý nàng, rồi ta sẽ tìm được nàng.

Liễu Thanh miễn cưỡng cười nhẹ nhưng vẫn không dấu được nét mặt buồn bã lo âu.

Tiểu Tà cố an ủi nàng đôi lời nữa rồi đến bên cửa sổ nhìn ra mặt nước Tây Hồ xanh biếc, nghĩ đến Mạc Dung Dạ công tử không biết bây giờ ra sao? Chắc là hấn thua trận về nhà nói năng tầm bậy, làm cho cả nhà hấn hiểu lầm chàng rồi lão quản gia Ngưu Thành mời ta không được nhất định lại về xúi bẩy này nọ làm cho Mạc Dung công tử càng thêm tức giận chứ chẳng sai, thế nào hấn cũng chửi chàng không biết điều và bà Thái Quân gì đó, chắc là không biết gì ngoài những lời nói của Mạc Dung Dạ và lão quản gia...

Đột nhiên, Tiểu Tà la lên:

– A! không được rồi, vị Thái Quân chỉ có Mạc Dung Dạ là cháu trai duy nhất, rất nuông chiều hấn, thế mà hấn trong tình trạng ấy nhất định lão Thái Quân sẽ sai người đến bắt ta thôi. Mẹ ơi! Trốn thôi...

Rồi Tiểu Tà bước đến nói với Liễu Thanh:

– Liễu Thanh! Xin giã biệt.

Liễu Thanh vội hỏi:

– Sao lại đi vội vậy?

Tiểu Tà nói:

– Chia tay rồi cũng có ngày tái ngộ mà. Nghĩ cho kỹ thì càng đi sớm càng tốt, khỏi phải gặp nạn.

Liễu Thanh líu ríu nói:

– Dương công tử gấp làm gì, ăn cơm trưa xong hấn đi.

Tiểu Tà nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

– Nàng có biết lão Thái Quân của Mạc Dung thế gia không?

Liễu Thanh đáp:

– Lão Thái Quân ấy rất cưng chiều người cháu trai duy nhất của mình đó là điều mà tiện thiếp biết được cho chính miệng Mạc Dung Dạ công tử đã có lần nói, cho nên Ngưu Cao Thành có nhắc đến bà ta và nếu diễn tiến không như ý bà ta, tất nhiên bà ta sẽ gây rắc rối không ít có phải thế không?

Tiểu Tà nhìn nàng:

– Đúng vậy! chuyện nuông chiều con cháu là lẽ thường tình của các bậc lão bối. Và lão Thái Quân đây chắc sẽ có hành động như nàng vừa nói.

– Theo công tử thì lão Thái Quân nhất định bênh vực cháu mình mà gây hại cho công tử phải không?

– Không sai!

Để cho tan loãng không khí căng thẳng lo âu đối với Liễu Thanh nên Tiểu Tà lại chẳng nói vui vẻ:

– Liễu cô nương muốn giữ ta lại dùng cơm trưa với nàng thì hãy hối thúc làm ngay đi, nếu trễ thì nàng sẽ dùng một mình đấy.

Liễu Thanh liền gật đầu và đi ngay.

Một lúc sau, nàng đi ra mà nói:

– Dương công tử ơi!...

Tiểu Tà cười hề hề:

– Liễu Thanh! Tại sao nàng cứ gọi ta là công tử mãi thế, ta đâu có phải là những tên công tử đã bỏ tiền để được diện kiến mỹ nhân đâu.

Liễu Thanh cũng bật cười:

– Vậy tiện thiếp gọi như thế nào mới phải?

Tiểu Tà nói:

– Gọi gì cũng được, nhưng đừng gọi là công tử nữa nhé.

Liễu Thanh vừa gật đầu vừa đáp:

– Hay là chúng ta xưng hô huynh muội cho thân mật vậy.

Tiểu Tà bật cười lớn rồi nhìn nàng nói thật vui vẻ:

– Hay lắm! Hay lắm! Từ đây muội của huynh đừng có buồn phiền nữa nghe mà phải vui vẻ như huynh đây, có nhớ không?

Vừa nói vừa làm mặt hề cười duyên như con gái, làm Liễu Thanh cũng phải bật cười lên:

– Nếu có huynh một bên thì muội sẽ mãi vui đó.

Tiểu Tà đang cười khựng lại hỏi:

– Còn lúc không có huynh thì sao?

Liễu Thanh thở nhẹ:

– Cũng có thể vui mà cũng có thể buồn.

Tiểu Tà đành nói:

– Thôi cũng được! Ráng vui nhiều hơn là tốt rồi.

Liễu Thanh nhìn Tiểu Tà nói:

– Dương công tử... à, Dương huynh... đi đâu chẳng nữa cũng nhớ về đây thăm muội nhé.

Tiểu Tà cười:

– Nàng bé nhỏ của ta ơi. Làm sao ta quên nàng được, nhất định khi rảnh rang huynh sẽ đến thăm muội, nhưng huynh còn bận đến kinh thành thi trạng nguyên, chắc ít thời gian lắm. Nhưng thế gian này cũng nhỏ sợ gì không gặp lại nhau...

Liễu Thanh nói:

– Sao huynh lúc nào cũng bận bịu phiêu bạt hoài vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Lý do thì nhiều qua, nói không hết đâu.

Liễu Thanh nghe Tiểu Tà nói vậy, chỉ còn biết cúi mặt lòng buồn mênh mang, nàng không muốn Tiểu Tà rời xa mình nhưng không có cách nào để giữ chàng lại được.

Tiểu Tà lấy ra xấp ngân phiếu đưa cho Liễu Thanh nhưng nàng từ chối.

Nàng nhỏ nhẹ:

– Huynh hãy giữ lấy mà xài, muội không cần lắm đâu.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Lần này thì ta thông minh hơn rồi, sẽ không dùng ngân phiếu nữa, nếu lỡ xuống nước thì không còn gì hết.

Nói rồi Tiểu Tà kéo tay áo và lưng quần, tất cả đều có vàng quấn những nơi ấy.

– Phải dùng cách này khi xuống nước vẫn yên tâm.

Tuy biết vậy nhưng Liễu Thanh vẫn nói:

– Nhưng mà...

Tiểu Tà chặn lời:

– Hãy nhận đi. Đây là số tiền ta kiếm được ở hí trường Phi Long Bảo đấy.

Vừa nói chàng vừa dúm mấy tờ ngân phiếu vào tay nàng và Liễu Thanh đành cầm lấy, và nói:

– Muội nhận cho huynh vui đây, nhưng khi nào cần hãy đến muội để lấy mà xài, nhớ không?

Tiểu Tà cười:

– Được rồi! Được rồi! Khi nào có sòng bạc thì có lúc xài. Bởi vì huynh là vua cờ bạc mà, đến bất cứ nơi nào cũng muốn tìm sòng bạc vui chơi, một mặt để kiếm tiền ăn uống chi phí trên bước đường phiêu bạt giang hồ.

Liễu Thanh nói đùa:

– Nhưng nếu huynh có thua hết, muội đâu có nói gì chứ.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không dám đâu! Tiểu Tà này đã vào sông bạc, chỉ biết ăn cho bụng họ thất kinh hồn vía mà thôi, nàng hiểu không?

Nghe Tiểu Tà tự đắc nên Tiểu Tà cười nhẹ nói:

– Nghe huynh nói, có lẽ huynh đã tích lũy nhiều kinh nghiệm, đã tốn nhiều thời gian học hỏi lắm phải không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Có học ở đâu đâu. Ăn, ngủ, vui chơi là việc hằng ngày đó mà. Còn đọc sách, ôi! Ta đọc sách thì nhức đầu vô kể...

Đột nhiên bên ngoài có tiếng nữ nhi quát lên:

– Ai là Dương Tiểu Tà hãy ra đây mau.

Tiểu Tà giật mình:

– Liễu Thanh, chắc có chuyện rồi. Thôi huynh không dùng cơm đâu.

Tiểu Tà ló đầu ra nhìn thì thấy trên chiếc thuyền sắp cặp sát thuyền này là một cô gái đang đứng ở mũi thuyền, y phục màu đỏ, tuổi chừng mười lăm, hai tay chống nạnh, mặt đầy thách thức.

Thiếu nữ này thân hình cân đối, đầu bịt khăn, đôi mắt tròn xoe, quả thật là một cô gái thanh tú nhưng hách dịch, kiêu kỳ.

Tiểu Tà nhìn cô gái la hét như nam nhi lòng lại thấy hay hay nên cười hi hi:

– Này người đẹp! Có phải đến đây để tìm vị hôn phu không? Người mà nàng muốn tìm đang đứng đây. Đại thiếu gia Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà là ta đây... ha... ha...

Nói xong, Tiểu Tà cười thật lớn làm cho Hồng y thiếu nữ tức giận quát lên:

– Tên Dương Tiểu Tà chết sót kia, người dám đả thương ca ca ta và còn sỉ nhục Mạc Dung thế gia của ta nữa, ngay cả lão Thái Quân người cũng không nể mặt, người ghê gớm thật. Ta đến đây để dạy người biết rằng Mạc Dung thế gia không dễ để cho ai khi dễ đâu.

Tiểu Tà thầm nói:

– Họ chơi trò gì đây. Người già cũng đến. Cô gái này cũng đến. Thật họ không nể mặt mình chút nào.

Tiểu Tà không để ý cô gái quay lại nói với Liễu Thanh đang đứng trước cửa phòng:

– Tạm biệt Thanh muội nhé.

Dứt lời Tiểu Tà liền phóng mình nhảy xuống nước.

Liễu Thanh liền chạy theo nhưng không còn thấy Tiểu Tà đâu cả. Nàng nhìn

mặt nước hồ mà lòng mênh mang nhớ nhưng se thắt để giọt lệ lăn dài trên má.

Hồng y thiếu nữ trên thuyền bên kia thấy Tiểu Tà biến mất cũng ngây người ra một lúc.

Cô gái chợt la lên:

– Hãy rượt mau, hấn đã xuống nước, chặn hấn lại.

Chiếc thuyền liền bơi nhanh đuổi theo Tiểu Tà.

Lúc đó, Tiểu Tà vẫn ung dung lội trong lòng nước Tây Hồ. cố ý phá chọc tức cô gái hống hách kiêu kỳ này, hết lặn bên ta lại trôi bên hữu, có khi lặn sâu xuống thật lâu rất sát thuyền rồi nhô đầu lên khỏi mặt nước cười lớn trêu ghẹo Hồng y thiếu nữ.

– Này người đẹp hồng y. Rượt theo hôn phu đâu phải rượt như thế, nàng phải làm sao cho ta coi được mắt một tý chứ.

Hồng y thiếu nữ tức giận gằn giọng:

– Người có gan thì đừng chạy. Một nam nhi chỉ giỏi trốn chạy bắt ta là nữ nhi phải đuổi theo thì còn ra cái thể thống gì.

Tiểu Tà không ngờ Hồng y thiếu nữ nhỏ bé thế kia lại ăn nói sắc bén như thế làm chàng ta cũng phải e dè.

Nhưng Tiểu Tà cười tiếp:

– Nàng hãy xem cho kỹ thì thấy ta đâu có chạy, ta chỉ ở dưới nước tắm đây mà. Thôi! Ta mệt quá rồi, để ta ngủ một lúc rồi hãy nói chuyện tiếp.

Tiểu Tà làm bộ vờ vai dưới nước như đang buồn ngủ lăm vậ.

Hồng y thiếu nữ càng tức tối hét:

– Dương Tiểu Tà, ta sẽ lột da ngươi, uống máu ngươi và đem chặt ngươi ra từng khúc.

Tiểu Tà vờ như không nghe thấy gì, vẫn lội dưới nước im thin thít.

Hồng y thiếu nữ lại mắng lớn:

– Tên khốn kiếp Dương Tiểu Tà, chuyên hiếp người yếu đuối chứ có tài cán bản lĩnh gì đâu, ngươi không bằng con chó nhà ta nữa.

Tiếp theo Hồng y thiếu nữ thấy gần chỗ nàng đứng có gì liền chộp ném Tiểu Tà.

Một khúc gỗ, một đoạn dây, một viên sỏi rồi “Vèo” một tiếng, nguyên chiếc giày bay qua mặt Tiểu Tà.

Phản xạ nhanh như chớp, Tiểu Tà liền đưa tay bắt được chiếc giày, rồi cầm xem nói:

– Hi hi! Muốn chết rồi.

Hồng y thiếu nữ đắc ý cười ngặt nghẽo:

– Thế nào chiếc giày có ngon không? Ta...

Rồi chợt nàng im bật không nói tiếp, có lẽ vì mắc cỡ về chiếc giày, mặt đỏ ửng nhưng rồi lại cười tiếp:

Tiểu Tà thấy Hồng y thiếu nữ cười giòn giã liền mắng:

– Tiểu yêu nữ! Chắc ngươi không muốn sống. Được thôi, một tý nữa sẽ thấy, ta sẽ xé rách quần áo của ngươi để ngươi biết ta là ai mới thôi.

Tiểu Tà thấy Hồng y thiếu nữ hồn xước quá đáng nên không ngọt lời trêu ghẹo nữa, mà bây giờ nghĩ trò dạy cho cô nàng biết thế nào là lễ độ với Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa nhìn kỹ chiếc giày thêu vừa mắng:

– Mẹ kiếp! Giày đàn bà làm vũ khí ném trang nam tử...

Hồng y thiếu nữ vẫn tiếp tục cười trêu chọc:

– Có giỏi thì đánh ta đi. Ta là Mạc Dung Vũ Vũ không sợ người đâu.

Tiểu Tà không nói thêm lời nào, liền lặn sâu xuống hồ cùng với chiếc giày cầm trong tay.

Hồng y thiếu nữ quát lên:

– Hấn đâu rồi! Hấn đâu rồi!

Rồi quay sang bọn thủ hạ ra lệnh.

– Hãy tìm kiếm đi, đừng cho hấn trốn thoát.

Hồng y thiếu nữ và bọn thủ hạ ráo rác tìm mặt hồ mênh mông song chẳng thấy Tiểu Tà chỗ nào cả.

Trong khi đó, Tiểu Tà đã lặn dưới đáy thuyền của Hồng y thiếu nữ và dùng trủy thủ khoét đáy thuyền.

Với cách khoét rất khéo léo và nhanh lẹ, không lâu Tiểu Tà đã làm đáy thuyền thủng ba lỗ lớn, đủ để chiếc thuyền phải tự chìm nhanh trong lòng Tây Hồ.

Trên thuyền đã có người chợt thấy chiếc thuyền chòng chành nghiêng dần nên la lớn:

– Thuyền bị nước vô rồi, tiểu thư ơi hãy rời thuyền ngay đi.

Sau tiếng la này, thì bốn năm thủ hạ liền nhảy xuống nước, chỉ còn lại ba bốn tên đang lo lắng la gọi Hồng y thiếu hiệp phải rời thuyền.

Một tên thủ hạ lại giục:

– Nhảy xuống nước ngay đi tiểu thư.

Hồng y thiếu nữ thấy thuyền nghiêng khá nhiều nên hốt hoảng kêu lên:

– Làm sao đây, ta không biết bơi.

Thuyền bị nghiêng nhanh rất nguy hiểm. Bọn thủ hạ đã nhảy xuống nước hết, chỉ còn có một mình Hồng y thiếu nữ trên thuyền đang do dự sợ hãi.

Lại một tên thủ hạ khác giục:

– Tiểu thư nhảy ngay đi.

Hồng y thiếu nữ nói:

– Ta không biết bơi.

Tên thủ hạ nói:

– Không sao đâu, xuống nước rồi từ từ bơi, nếu không được chúng tôi丢 tiểu thư vào bờ.

Không còn cách nào khác, Hồng y thiếu nữ bèn nhảy xuống hồ.

Tiểu Tà chỉ đợi có vậy, đợi cô gái nhảy xuống nước sẽ cho nàng một trận.

Liên lặn nhanh đến chỗ Hồng y thiếu nữ vừa nhảy xuống. Tiểu Tà lấy chân đá vào hông của nàng.

Hồng y thiếu nữ kinh hãi kêu thảm:

– ... có người đá ta, trong lòng hồ có người...

Chỉ vì Tiểu Tà đá Hồng y thiếu nữ liên mấy cái nữa, rồi chộp đôi chân của cô nàng lôi đi thật nhanh ra giữa hồ mà đám thủ hạ kia không sao phát giác được.

Bọn chúng chỉ thấy đột nhiên tiểu thư của mình bơi nhanh quá, bọn chúng muốn đuổi theo cũng không sao kịp nữa. Chẳng những thế bọn chúng tuy có biết bơi nhanh nhưng không thể so bì với Tiểu Tà, hơn nữa Tiểu Tà kéo Hồng y thiếu nữ ra giữa hồ nên bọn thủ hạ của nàng không dám đuổi theo mà còn lo lấy thân nên mạnh tên nào tên ấy bơi vào bờ.

Tiểu Tà thấy đã cách xa bọn thủ hạ kia, liền bơi nổi hẳn lên mặt nước, cầm lấy chiếc giày thêu gõ vào đầu Hồng y thiếu nữ:

– Mạc Dung Vũ Vũ, nàng thấy thế nào?

Hồng y thiếu nữ không thể tránh né được đôi tay không ngừng đập vào nước để có thể nổi lên trong tức giận và lo sợ.

Tuy vậy, Mạc Dung Vũ Vũ vẫn cố hét lên:

– Tiểu Tà! Người dám ức hiếp ta sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu Tà không dám ức hiếp người đẹp đâu nhưng ta cho nàng biết tay để trị cái tội hồng hách, hỗn lão của nàng, nàng có biết không?

Mạc Dung Vũ Vũ vẫn la:

– Người dám trả thù ta hả?

Tiểu Tà cười đắc ý:

– Dám chứ!

Mạc Dung Vũ Vũ hét lên:

– Người dám làm gì ta?

Tiểu Tà nói ngay:

– Ta sẽ xé rách hết quần áo của nàng, bởi nàng đã dùng giày thêu ném vào mặt ta, vậy là công bằng nhé.

Mạc Dung Vũ Vũ thật sự hoảng sợ nhưng bậm gan nói:

– Người mà dám!

Lời nói vừa dứt nàng liền la thất thanh:

– A! A!

Chỉ thấy Tiểu Tà lướt sát người Hồng y thiếu nữ tay chộp vào áo ngoài của nàng kéo mạnh.

Vì thấy Tiểu Tà thực sự xé áo của mình nên Mạc Dung Vũ Vũ vừa mắc cỡ vừa kinh hãi, hai tay cố chụp lấy áo giữ lại miệng la thất thanh nên thân hình chìm ngay xuống nước.

Mạc Dung Vũ Vũ cố nhoi lên do bản năng sinh tồn sau khi uống liền mấy ngụm nước, nhưng rồi lại chìm xuống nước, bất tỉnh.

Tiểu Tà liền kéo đầu Mạc Dung Vũ Vũ lên khỏi mặt nước, nói:

– Tưởng đâu ngon lắm, ta chưa xé được áo trong thì đã chìm xuống bất tỉnh rồi.

Vừa nói Tiểu Tà vừa tát vào mặt nàng mấy cái tuy nhẹ để hả giận, rồi mới kéo nàng lên bờ.

Áo quần của Mạc Dung Vũ Vũ đã ướt sũng, lại bị Tiểu Tà xé cái áo ngoài rách bươm.

Tiểu Tà nhìn thấy liền nói:

– Bướng bình phách lối với ta không được đâu.

Vừa nói Tiểu Tà vừa cởi áo khoác ngoài của mình và đắp lên người của Mạc Dung Vũ Vũ rồi lay nàng tỉnh lại.

Tiểu Tà thấy Mạc Dung Vũ Vũ vừa cựa mình liền nói:

– Mạc cô nương! Hãy tỉnh lại đi. Ta đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà cất tiếng cười ha hả.

Mạc Dung Vũ Vũ tỉnh lại, thấy Tiểu Tà cười lớn, liền vung tay định đánh vừa hét:

– Tên khốn kia, ta giết người.

Tiểu Tà chỉ vào người Mạc Dung Vũ Vũ cười lớn hơn và nói:

– Cô nàng bướng bỉnh. Sao không nhìn lại mình đi.

Mạc Dung Vũ Vũ hốt hoảng nhìn lại thân mình thì Tiểu Tà nói:

– Ta đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà bỏ đi, không quay mặt nhìn.

Mạc Dung Vũ Vũ nhìn thấy quần áo lếch thếch, rách bươm nên quá kinh hãi và xấu hổ, cũng may có chiếc áo choàng của Tiểu Tà.

Lúc ấy, có đám người bu quanh, nhốn nháo lên, nên nàng la lớn:

– Nhìn cái gì? Có gì mà nhìn?

Vừa nói, nàng vừa nhặt mấy viên đá ném vào đám đông, đồng thời nàng khóc òa lên.

Nàng vừa khóc vừa nói:

– Tên Dương Tiểu Tà khốn kiếp kia. Người làm nhục ta, ta quyết lấy mạng người, hu.. hu...

Không bao lâu, ông lão chèo thuyền của dòng họ Mạc đã đến, nhìn quanh và lên tiếng:

– Chúng ta quay về thôi.

Mặc cho ông lão vỗ về, Mạc Dung Vũ Vũ vẫn thút thút khóc mãi.

Dám thủ hạ không dám lên tiếng, chỉ đứng cạnh nàng.

Nàng khóc rất lâu rồi mới chịu đi và đám thủ hạ đi theo hộ tống đưa nàng về nhà...

o O o